

Prof.dr hab. Andrzej Domalik

Państwowa Wyższa Szkoła Filmowa, Tv
i Teatralna im. Leona Schillera w Łodzi

Recenzja w postępowaniu w sprawie nadania stopnia dr habilitowanego
Remigiuszowi Koniecko w dziedzinie sztuki w dyscyplinę Sztuki filmowe i
teatralne

Pan Remigiusz Koniecko jest absolwentem PWSFTviT im. Leona Schillera w Łodzi, a także Wydziału Komunikacji Multimedialnej Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku.

Stopień doktora sztuki w dziedzinie sztuk filmowych został mu nadany uchwałą Rady Wydziału Operatorskiego i Realizacji Tv w PWSFTviT w Łodzi dnia 03 marca 2016. Tytuł rozprawy doktorskiej - *Ukryty wymiar architektury w fotografii*.

Przed rozpoczęciem studiów fotograficznych, stawiał pierwsze artystyczne kroki w kręgach artystycznych związanych z Kłódzkim Ośrodkiem Kultury, gdzie rozpoczął odnajdywać własną tożsamość artystyczną.

Mieszka w Gdańsku i zajmuje się fotografią w wielu jej aspektach i formach przestrzennych. Dotyczy to w równym stopniu formy jak i przekazu treściowego.

W roku 2020 otrzymał stanowisko adiunkta - badawczo - dydaktycznego na Wydziale Multimedia i Grafika w Wyższej Szkole Bankowej w Gdańsku.

Stosunkowo szybko, bo już podczas studiów, jego zainteresowania twórcze skupiły się w temacie pojmowania (nazwania) otaczającej nas przestrzeni. Istota natury, krajobraz w sensie geograficznym i topograficznym, architektura i wreszcie - obecność człowieka w przestrzeni - stanowiły główny powód do powstania cyklu fotografii *Przestrzeni formalne*. Obrazy w formie instalacji, odbicia lustrzane, użycie szyby - oto główne środki formalne użyte w tworzeniu kompozycji.

Następne instalacje *Dom* (2004) i *Głębia przejrzystości* (2006) są opatrzone następującym komentarzem autora :

„ Architektura, to nadanie przestrzeni struktury za pomocą drogi lub celu. Każdy dom, to droga o strukturze architektonicznej. Doświadczając jej odkrywamy podstawowe cechy bycia w przestrzeni. Wchodząc do środka, zamieszkujemy i ucieleśniamy potrzebę ludzkiego bycia.”

* * *

Rozprawę doktorską stanowiła wystawa fotograficzna *Ukryty wymiar architektury*, gdzie wątkiem przewodnim była obserwacja relacji sztuk filmowych z innym obiektami, a szczególnie fotografii z architekturą .

Badania i analiza przestrzeni jest także treścią pracy *Questions of space* (2010-2012) , która swoją ideą nawiązuje do świata będącego w przekonaniu autora c i ą g ł ą k o n s t r u k c j ą, jaką tworzymy już od najmłodszych lat jako wyraz swoich egzystencjalnych potrzeb względem przestrzeni.

Widzimy zdjęcie wieżowca , który dzięki cyfrowej obróbce, jest kombinacją kolorowych kwadratów o różnej powierzchni, które przypominają zbiór pikseli. Budynek w całości kojarzy się z budowlą powstałą z klocków lego, tworzy więc jasny przekaz pasji budowania od najmłodszych lat.

Człowiek nigdy nie był obojętny wobec otoczenia, bo nie mógł być, Czasem więc niszczył, ale czasem tworzył i sprawiał, że przeżycie stawało się łatwiejsze i bezpieczniejsze. Ale natura jest jak echo, więc na zamierza milczeć.

* * *

Fotografie autorstwa pana Remigiusza Koniecko prowokują do różnych interpretacji, odmiennych względem siebie skojarzeń, zawierają często konflikt.

Człowiek wobec natury, bezwzględna ingerencja w krajobraz, coraz odważniejsze formy architektury, często agresywne i ostentacyjnie zmieniające otoczenie istot żywych.

* * *

W dalszej części autoreferatu, trafiam na obszar zagadnień, na które chciałbym szczególnie zwrócić uwagę - aspekt w o l n o ś c i , jako że jest to temat, który wyraźnie pojawia się w ostatnich pracach Remigiusza Koniecko . Otóż, nie unikniemy pytania o wolność w trakcie badania przestrzeni. Próba zdefiniowania otoczenia, odnajdowania siebie w naszym krajobrazie - to wszystko jest ważne, często decydujące, skoro determinuje nasze odczuwanie świata . O tym właśnie jest *Fragment fasady zwielokrotnionej* (2017).

„ Świat można obserwować w wymiarze rzeczywistym i wyobraźalnym, prawdziwym i zmyślonym. (...) W swojej twórczości odnoszę się do szeroko pojętej architektury, która jest ze mną w ciągłej symbiozie” (R.K.)

* * *

Następne instalacje *Dom ale i Głębia przejrzystości* są opatrzone następującym komentarzem :

„ Architektura, to nadanie przestrzeni struktury za pomocą drogi lub celu. Każdy dom to droga o strukturze architektonicznej. Doświadczając jej odkrywamy podstawowe cechy bycia w przestrzeni. Wchodząc do środka zamieszkujemy i ucieleśniamy potrzebę ludzkiego bycia.”

Wystawa fotograficzna *Ukryty wymiar architektury* stanowiła część obrony pracy doktorskiej, w które dr Remigiusz Koniecko zajmował się związkami sztuk filmowej, a przede wszystkim fotografii z architekturą.

Człowiek nie może być obojętny wobec otoczenia, próbuje je zrozumieć, nazwać, ale i z m i e n i ć . Niestety, bardzo często odbywa się to w ramach imperialnej zachłanności.

Fotografie , których autorem jest Remigiusz Koniecko stwarzają różne możliwości interpretacyjne, otwierają przed widzem szerokie pole znaczeń. W twórczości naszego doktoranta są stawiane p y t a n i a i s t o t n e . Ich treść i charakter dalece przekracza obszary formalne znane nam z filmu czy instalacji. Co to znaczy? Są to pytania natury egzystencjalnej, których źródeł należ szukać w filozofii.

Tam też szuka go sam Autor, powołując się choćby na konstatacje Martina Heideggera, niemieckiego filozofa , jednego z najważniejszych filozofów XX wieku. Odpowiedzi są czasem jasne i jednoznaczne, a czasem bywają ukryte w skromnej nieostrości. Zapewne rację miał Cervantes kiedy pisał że „żadna gospoda nie zastąpi drogi.” Widać to wyraźnie w cyklach *Archirytm* z roku 2013 i *Znaki czasu* (2018) czy *Kalejdoskop* , w formie multiplikacji wielu obrazów, które możemy komponować wedle własnej woli, tym samym widzowie zostają dopuszczeni do współtworzenia rezultatu wizyjnego.

W latach 2019-22 powstają kolejne cykle fotograficzne : *Przenikanie natury*, *Niemожność ucieczki spod praw wszechświata*, *Zobaczyć antropocen* , *Wibracje natury i człowieka*.

Cztery projekty zgłoszone w zakresie procedury habilitacyjnej.

Badanie i nawet częściowe rozpoznanie współczesnego świata nie jest proste ani łatwe, także dlatego, że jesteśmy poddani niewiarogodnemu przyśpieszeniu technologicznego. Otacza nas nie potrafiąca się zatrzymać z m i a n a . Wybitny pisarz austriacki Thomas Bernhard uważa że „zmiana jest jest najważniejsza”. Nawet, jeśli ma rację, to jak wysoka jest cena, którą płacimy codziennie ? Koniecko słusznie pyta : „która natura zwycięży - ludzka, czy ta która nas zrobiła ?”

Jego prace nie tylko stawiają pytania, jak te powyższe, ale także szukają odpowiedzi, o czym wspominam wcześniej. Cóż więc jeszcze może zrobić artysta? Iść dalej.

* * *

Niemожność ucieczki spod praw wszechświata (fot.29) przedstawia figurkę porcelanową mężczyzny, który usiłuje wspiąć się przy pomocy pionowo wiszącej liny. Czy szczyt współcześnie pojętego s z c z ę ś c i a jest możliwy do osiągnięcia? Gdzie ta lina prowadzi ? Czy ma swój koniec ? Czy mężczyźni starczy woli i sił ? Wreszcie - co to jest szczęście? I dlaczego , niezależnie od zasadniczych różnic w definicji, tak go niezmiennie pragniemy ?

I wreszcie - *Wibracje natury i człowieka* (2021).

Nasza ziemia jest eksploatowana codziennie i bez litości. Pod każdą szerokością geograficzną. Remigiusz Koniecko zadaje pytanie fundamentalne : „ która natura zwycięży - człowieka czy ta, która bezpiecznie utrzymuje nas we wszechświecie ? Instalacja, gdzie w głównej roli występuje balon, który przypomina ziemię. W każdej chwili może ulec zniszczeniu. To ostrzeżenie i apel jednocześnie.

* * *

W roku 2020 rozpoczął pracę w Wyższej Szkole Bankowej na Wydziale Nowych Technologii jako adiunkt badawczo-dydaktyczny na kierunku Multimedia i Grafika, gdzie nadal prowadzi zajęcia z zakresu sztuk filmowych, w tym fotografii na studiach licencjackich stacjonarnych i niestacjonarnych. W rozdziale dotyczącym działalności pedagogicznej, autor wnikliwie omawia swój program nauczania w osobnych punktach : metody i formy, tematyka zajęć, podstawy kompozycji obrazu, zarządzanie barwą w fotografii, cyfrowa edycja zdjęcia w programach graficznych - co stanowi, w moim przekonaniu program bogaty, wszechstronny i spójny. Tym samym, stwarza to poważną nadzieję , że studia doprowadza absolwentów do zdobycia pracy w charakterze operatora filmowego grafika komputerowego czy projektanta komunikacji wizualnej.

Osobną uwagę zwraca projekt Remigiusz Koniecko wprowadzenia nowego przedmiotu *Fotografia jako terapia pedagogiczna* - jako sposobu promowania auto ekspozycji i dostarczania środków komunikacji werbalnej i nie werbalnej. W ramach zaproponowanej koncepcji - ćwiczenia miałyby być adresowane do pracowników socjalnych, terapeutów, pielęgniarek związanych z działem zdrowia psychicznego. A więc - fotografia jako terapia. Dr Remigiusz Koniecko precyzyjnie przedstawia metody i formę zajęć ewentualnego przedmiotu, przykłady ćwiczeń dla studentów, metodykę działań dydaktycznych dla wykładowców. Seria fotografii wraz z opisem i komentarzem przybliżają nas do zrozumienia i docenienia innowacyjności projektu, nowej funkcji fotografii.

* * *

Ostatnią częścią autoreferatu jest wykaz osiągnięć uczniów i studentów. Nie będę kopiował tego materiału z oczywistych powodów, natomiast wymienię przypominę trzy :

Wystawa prac uczniów i studentów kierunku Multimedia i grafika komputerowa Wyższej Szkoły Bankowej w Gdańsku (grudzień 2023) , Różnorodność która nas łączy, kuratorska wystawa fotografii VI Liceum Ogólnokształcące nr 6 w Gdańsku Codzienność.

W budowaniu planu pracy dydaktycznej, dr Remigiusz Koniecko przyznaje priorytet zajęciom warsztatowym, których program przedstawia precyzyjnie i w pełni profesjonalnie. Program jest wieloaspektowy, ciekawie skomponowany merytorycznie.

Przeglądając kolejne etapy pracy artystycznej i pedagogicznej, doktorant rzetelnie i dogłębnie prezentuje własne motywacje i oczekiwania, oryginalne spektrum zainteresowań artystycznych, konsekwencję poszukiwań. Liczne fotografie umieszczone w dysertacji stanowią interesujący i oryginalny rezultat.

Jest autorem wielu wystaw indywidualnych i zbiorowych, publikacji i udziału w pracach badawczych co zostało wnikliwie udokumentowane w dysertacji.

Nie mam najmniejszych wątpliwości w poparciu starań dr Remigiusz Koniecko w jego staraniach o nadanie mu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie Sztuki w dyscyplinie Sztuki filmowe teatralne.

Z poważaniem
Andrzej Domalik

Komorów, 1.03.2024

